

Sygn. akt II AKz 1367/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący :	SSA Piotr Pośpiech
	SSA Waldemar Szmidt (spr.) SSA Wojciech Kopczyński
Protokolant :	Damian Skril

po rozpoznaniu w sprawie K. F. (F.) i M. K.

oskarżonych o czyn z art. 280 § 2 k.k.

zażaleń obrońców oskarżonych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 16 listopada 2020 roku, sygn. akt III K 125/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rybniku postanowieniem z dnia 16 listopada 2020 roku, sygn. akt III K 125/19, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 3 k.p.k., przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w pkt. 1 wobec oskarżonego K. F. na dalszy czas oznaczony, tj. do dnia 15 marca 2021 roku, do godz. 10.10, natomiast w pkt. 3 wobec oskarżonej M. K. na dalszy czas oznaczony, tj. do dnia 11 marca 2021 roku, do godz. 17.20.

Zażalenia na powyższe postanowienie wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego K. F. podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 257 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W konkluzji wywiedzionego środka odwoławczego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie względem oskarżonego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Obrońca oskarżonej M. K. podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 249 § 1 i 4 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k., wnosząc jednocześnie

o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieprzedłużanie okresu tymczasowego aresztowania, względnie zastosowanie w jego miejsce środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia wniesione przez obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Rybniku słusznie uznał, że wobec oskarżonych K. F. oraz M. K. zachodzą podstawy do dalszego przedłużenia tymczasowego aresztowania, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego.

Na wstępie należy zaznaczyć, że sąd I instancji prawidłowo wykazał istnienie ogólnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, określonej w art. 249 § 1 k.p.k. Analiza zgromadzonego w aktach sprawy świadczy o istnieniu dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonych zarzucanego im czynu. Istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa w żaden sposób nie jest równoznaczne z przypisaniem oskarżonym sprawstwa, kwalifikacji prawnej czynu, czy też winy w zakresie stawianego im zarzutu. Sąd przy stosowaniu środków zapobiegawczych nie dokonuje kompleksowej oceny materiału dowodowego, bowiem ta należy do sądu meriti na etapie wyrokowania po przeprowadzeniu przewodu sądowego. W realiach niniejszej sprawy w dalszym ciągu prawdopodobieństwo to nie utraciło aktualności, a nadto istniejące okoliczności uzasadniają potrzebę zabezpieczenia postępowania sądowego. Istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów nie było zresztą kwestionowane przez żadnego ze skarżących, stąd

w tym zakresie przesłankę z art. 249 § 1 k.p.k. należy uznać za niekontrowersyjną.

W dalszym ciągu również – wbrew argumentacji obrońców – istnieje także, wskazana w tym przepisie, potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, która wynika

z intensywności aktualizującej się na gruncie niniejszej sprawy przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie w dalszym ciągu aktualna pozostaje szczególna przesłanka uzasadniająca konieczność dalszego stosowania względem oskarżonych izolacyjnego środka zapobiegawczego, określona w art. 258 § 2 k.p.k. Zgodnie

z powszechnie akceptowanym orzecnictwem przesłanka ta stanowi wraz z przesłanką ogólną z art. 249 § 1 k.p.k. podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wówczas, gdy zarzucony oskarżonemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat i jednocześnie wymierzenie w danym konkretnym przypadku surowej kary jest realne. Mając na względzie kwalifikację prawną czynu, którego popełnienie zarzucono każdemu z oskarżonych, a więc z art. 280 § 2 k.k., zagrożonego karą od 3 lat pozbawienia wolności, jak również okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, charakter czynu, jego wysoką społeczną szkodliwość, działanie w wspólnie i w porozumieniu, groźba wymierzenia surowej kary – w przypadku stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonych – jawi się jako realna, a nie jedynie hipotetyczna. Ponadto, jak już wskazano w postanowieniu tut. Sądu z dnia 20 października 2020 roku, sygn. akt II AKz 1118/20, okolicznością dodatkowo wzmacniającą przekonanie o realnej możliwości wymierzenia oskarżonym surowych kar pozbawienia wolności, jest zapadły wobec nich wyrok Sądu Rejonowego w Żorach, którym wymierzono oskarżonym kary 8 lat pozbawienia wolności wobec K. F. oraz 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności wobec M. K., a który to został uchylony z uwagi na możliwość zakwalifikowania czynów oskarżonych jako zbrodni z art. 280 § 2 k.k. W orzecnictwie funkcjonuje pogląd, że groźba surowej kary rodzi domniemanie prawne, iż oskarżeni mogą podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na to, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, że oskarżeni podejmowali w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (por. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3.11.2011 r., sygn. akt II AKz 708/11, LEX nr 1102946, KZS 2012/1/73, Prok.i Pr.-wkł. 2012/4/3). W tym stanie rzeczy prezentowana przez skarżących argumenty, podważające zasadność występowania wymienionej przesłanki szczególnej, w szczególności odwołujące się do uprzedniej niekaralności oskarżonych, ich młodego wieku, czy też prowadzenia ustabilizowanego trybu życia przed popełnieniem przestępstwa, nie były w stanie podważyć stanowiska Sądu Okręgowego.

Za bezprzedmiotowe należy uznać natomiast podniesione przez obrońcę oskarżonego K. F. zarzuty obrazy przepisów art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz przepisu art. 7 k.p.k., dotyczącego oceny materiału dowodowego w zakresie istnienia przesłanki matactwa. Ponieważ zarówno przesłanka szczególna obawy ucieczki lub ukrycia się oskarżonego, jak i przesłanka obawy matactwa procesowego nie stanowiły podstawy przedłużenia stosowania wobec K. F. najsurowszego z środków zapobiegawczych.

Uznać nadto trzeba, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia zasady minimalizacji środków zapobiegawczych, wyrażonej w art. 257 § 1 k.p.k., albowiem niniejsze postępowanie sądowe prawidłowo może zabezpieczyć jedynie dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania wobec każdego z oskarżonych. W świetle przyjętych obaw i ich nasilenia, uwzględniając też zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania jurysdykcyjnego i jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania środków zapobiegawczych o charakterze izolacyjnym, zasadnym jest przyjęcie, iż na obecnym etapie postępowania przed sądem I instancji tylko najsurowszy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób prawidłowy zabezpieczy jego przebieg. Nie można tym samym przyjąć, że środki o charakterze wolnościowym, zwłaszcza wskazane przez skarżących, wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, będą dawać taką gwarancję.

Aktualnie w sprawie nie zachodzą przesłanki negatywne z art. 259 k.p.k., których występowanie mogłoby skutkować odstąpieniem od dalszego stosowania względem oskarżonych tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak na wstępie.

SSA Waldemar Szmidt (spr.) SSA Piotr Pośpiech SSA Wojciech Kopczyński

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonym z pouczeniem o prawomocności;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 29 grudnia 2020 roku